

שלהם, **בְּדִין כָּל חָד וְחָד יִהְיֶה קָלָא** אז כל אחד ואחד מהם נותן קולו, **וְאֶתְעַר לְכַמָּה חֳוִיין דְּקִיַּיְמִי בְּהִוּא אֲתָר** ומעורר לכמה נחשים שעומדים באותו מקום, **דְּאֶקְרִי בּוּר** שנקרא בור שהוא ההיכל הראשון דנוק' דקלי', **דְּתַמָּן פְּמָה נְחָשִׁין קִיַּיְמִין** ששם כמה נחשים ועקרבים עומדים שהם מלאכי חבלה. **וְכִלְהוּ דְּלְטוּרִין** וכל אותם בעלי לשון הרע ומקטרגים גורמים, **לְאַתְעָרָא לְהַאי חֳוִיא רְבָא** לעורר ע"י זה את אותו נחש הגדול, **לְמַהוּי דְּלְטוּרָא עַל עֲלָמָא** שישטין ויקטרג על בני העולם. **וְכִלְא בְּגִין הַאי אֶתְעָרוּ דְּלִישְנָא בִישָׂא** וכל זה הוא מחמת אותה התעוררות של לשון הרע, **כִּד קִיַּיְמָא אֶתְעָרוּתָא דִּילִיהּ לְתַתָּא** [נ] כאשר

אור הרשב"י

שאמר הכתוב (מלכים א' י"ט י"א), "ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים", כן הדבר בענינים העליונים, כמו ציצית ולולב ושופר וכל המצות, אף שעל ידם פועל גם כן תקונים גדולים בעולמות העליונים, ועל ידם גם כן נתקדש האדם לה', כמו שכתוב (במדבר ט"ז מ'), "ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם". אף על פי כן אין שום השתוות בינם לבין למוד התורה, כמו דאיתא בירושלמי פרק א' דפאה, שכל המצות אינן שוות לדבר אחד מן התורה, והטעם כי כל המצות הן מצטרפות אל הגשם, כמו מצות ציצית, אי אפשר לקיים, אלא על ידי לבישת בגד שהוא גשמי, וכך סכה ולולב וכהאי גונא כל המצות, לא כן למוד התורה, שענינו תלוי בכח הדבור שהוא כח פשוט

[נ] כשלא ינצר לשונו מרע, יתרבה עליו עונות מרבים וחטאים עצומים למאד, שמשתלשל על ידי העון הזה כמבאר בפתיחה... והנה איתא בירושלמי פרק א' דפאה הלכה א', דכשם ששכר תלמוד תורה שקול כנגד כל המצות, כן ענשו של לשון הרע שקול כנגד כל העונות, נמצא תלמוד תורה גדולה שבכל המצות, וכנגדו לשון הרע חמור שבכל העונות. והטעם לזה נראה בפשיטות, דכמו שבעניני היסודות שהטביע ה' יתברך בעולם, דהינו, אש, רוח, מים, עפר, היסוד הרוחני הוא הרבה יותר חזק מהיסוד הגשמי, עד שכמעט אין נחשב אצלו הגשמי למאומה, כמו שאנו רואין בחוש שבהתגבר האש על דבר הגשמי מכלהו, וכך בהתגבר יסוד הרוח הוא יכול לפרק הרים ולשבר סלעים, כמו

נמצאת ההתעוררות שלו של הנחש למטה ע"י לשון הרע של התחתונים, ולא לחנם אמרו חז"ל (ערכין טו) שלשון הרע עבירה חמורה ביותר ששקולה כנגד עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, ה' יצילנו (פרדס רימונים).

לשון הרע כנגד כל העבירות ותלמוד תורה כנגד כל המצוות

כְּגִוּוֹנָא דָּא וכעין זה בצד דקדושה, **מֵאֵן דְּלָעֵי בְּאוֹרֵייתָא** מי שעוסק בתורה [נא], הוא גורם **כְּמָה אֵינּוֹן דְּאֶקְרוּן לְשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ**

אור הרשב"י

בשם טוב, אין חשוב אצל מי שאינו עני, וכן דבר שהוא חשוב בעיניו, אין חשוב בעיני עשיר גדול. ודבר שחשוב בעיניו, אין חשוב בעיני המלך, וכן דבר שחשוב בעיניו, כמו כבישת מדינה, אין חשוב בעיני המלך, כידוע שיש מלאכים שמדתם כמה אלפים פרסאות, כמו שאמרו חז"ל בחלין (דף צ"א ע"ב). ולזה בא הכתוב ואמר, "כי לקח טוב וגו' כאומר, ראו והתבוננו בגדל טובתה, עד שנקראת אצלי, שבראתי כל העולמות וכלם כלא חשובין לפני, אף על פי כן נקראת אצלי התורה בשם "טוב", והיא חמדה גנוזה שהקדוש ברוך הוא משתעשע בה תמיד כמו דכתיב (משלי ח' ל'), "ואהיה שעשועים יום יום", והיא "תורתני", על כן "אל תעזבו". כי באמת אין קץ לקדשת התורה, כמו שאמרו חז"ל, שיש ששים רבוא פרושים לכל פסוק ופסוק שבתורה. ואיתא במדרש אותיות דר' עקיבא, דאור של שמותיו

רוחני בלבד, ולכך פעלתו שפועל למעלה נורא עד מאד, ועל כן קדשת תלמוד תורה הוא כנגד כלם. וכן הדבר להפכו בענין קלוקל, כי בכל האיברים שהוא עושה בהן עונות, מחמת שהן גשמיים, אין קלוקלו למעלה גדול כל כך, לא כן בעון לשון הרע ורכילות, שפועל פעלתו על ידי כח רוחני בלבד, קלוקלו למעלה בעולמות העליונים הוא חזק ונורא עד מאד, ולכך ענשו גם כן הוא כנגד כלם. (שמירת הלשון ח"א – שער הזכירה – פרק א).

[נא] שהרי אמרו רז"ל (פאה א' א'), אלו דברים שאדם אוכל וכו' ותלמוד תורה כנגד כלם. ואיתא בירושלמי פרק א' דפאה, שכל המצות אינן שוות לדבר אחד מן התורה. וכתיב, "כי לקח טוב נתתי לכם תורתני אל תעזבו" (משלי ד' ב'), והכונה במה שאמר, "טוב", "תורתני", הוא לפי מה שידוע שדבר שהוא חשוב בעיני עני, עד שנקרא אצלו

שכמה מלאכים מאלו שנקראים לשון הקודש, **דְּמַת־חֶבְרֹן וְאַתְּעָרִי**

אור הרשב"י

רעה לדרך טובה, שנאמר (תהלים י"ט ח'), "תורת ה' תמימה משיבת נפש". ומה מים חנם לעולם, אף דברי תורה חנם לעולם, שנאמר (ישעיה נ"ה א'), "הוי כל צמא לכו למים". אי, מה מים אין להם דמים, אף דברי תורה אין להם דמים, תלמוד לומר (משלי ג' ט"ו), "יקרה היא מפנינים וכל הפציץ לא ישוו בה":

ולא נברא האדם אלא לתורה, שכן דרשו ז"ל (בסנהדרין צ"ט ע"ב), אדם לעמל נברא שנאמר (איוב ה' ז'), "אדם לעמל יולד", ואיני יודע אם לעמל פה אם לעמל מלאכה, כשהוא אומר (משלי ט"ז כ"ו), "כי אכף עליו פיהו" הוי אומר לעמל פה, ועדין איני יודע, אם לעמל תורה, אם לעמל שיחה, כשהוא אומר (יהושע א' ח'), "לא ימוש ספר התורה הזה מפיד" הוי אומר לעמל תורה נברא:

והיא עקר חיי הנפש, כמו דאיתא בספרי פרשת עקב, היה ר' שמעון אומר (דברים ד' ט'), "רק השמר לך ושמר נפשך מאד". משל למלך שצד צפור ונתנו ביד עבדו, אמר לו, הוי זהיר בצפור זו לבני, אם אתה אבדתו, לא תהיה סבור צפור באסר (מטבע קמנה) אבדת, אלא כאלו אבדת את נפשך. וכן הוא אומר (דברים ל"ב מ"ז), "כי לא דבר רק הוא", כי הוא חייכם. (ספר שמירת הלשון ח"א - שער התורה - פרק א).

הקדושים של הקדוש ברוך הוא למעלה, הוא עשרים ואחד אלפים רבבות פרסאות, כמנין שם אהיה. ואמרו חז"ל והוא בילקוט תהלים, אמר רבי אלעזר, לא נתנו פרשיות התורה על הסדר, שאלמלי נתנו על הסדר, כל מי שהיה קורא בהן, היה יכול להחיות מתים ולעשות מופתים, לכך נתעלם מהן סדרן של התורה, והוא גלוי לפני הקדוש ברוך הוא שנאמר (ישעיה מ"ד ז'), "ומי כמוני יקרא".

ואיתא בספרי פרשת עקב (משלי ה' ט"ז), "יפוצו מעינתיך חוצה". נמשלו דברי תורה למים. מה מים חיים לעולם, אף דברי תורה חיים לעולם, שנאמר (משלי ד' כ"ב), "כי חיים הם למצאייהם ולכל בשרו מרפא", ומה מים מעלים את הטמא מטמאתו, כך דברי תורה מעלים את האדם מטמאה לטהרה, שנאמר (תהלים י"ט י'), "יראת ה' טהורה". ונממילא כשם שמים מטהרים את האדם, אף שהטמאה מתפשטת בכל איבריו, כן התורה מטהרת את האדם מטמאת עונותיו, אפלו אם נתפשטה עליו מכף רגלו ועד ראשו. וכשם שאין אדם נטהר, עד שיעלו המים על כל איבריו, ולא תהיה שום חציצה בין האיברים למים, כן צריך שישעבד את כל גופו ואיבריו באמת להתורה, ולא תהיה שום חציצה, כמו דכתיב (דברים ו' ו'), "והיו הדברים האלה וגו' על לבבך". ומה מים משיבים נפשו של אדם, כך דברי תורה משיבים נפשו של אדם מדרך

אַתְּעֲרוֹתָא מתחברים להיות בחיבור אחד וע"י זה מתעוררים לעורר, **לְהֵהוּא**
אַתְרֵי דְאַקְרֵי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ לאותו מקום שנקרא לשון הקודש שהיא השכינה
הקדושה הנקראת לשון הקודש. **לְשׁוֹן** היא השכינה הנקראת לשון גי' שכינה שבה
שבעים לשון (זוה"ק ח"ג דף כ' ע"א) **מֵהֵהוּא קֹדֶשׁ דְּלְעִילָא** המקבלת אור מן
החכמה הנקראת קודש [נב] כי המלכות שהיא הלשון מגלה את הקודש העליון (מקדש
מלך). **וּבְכַפָּה קְדוּשׁוֹת וְקְדוּשֵׁין** וכמה הארות קדושות ואורות קדושים
(ואפשר שהם סוד זכרים ונקבות) **מִתְעַרְיִין מִכָּל סְטָרִין** מתעוררים מכל
הצדדים, ע"י העוסקים בתורה. **וּבְכַפָּה חוֹלְקֵיהוֹן דְּעֵדִיקָיָא** אשרי חלקם
של הצדיקים, **אֵינֵינוּן דְּגִרְמֵי לְאַתְעֲרָא קְדוּשֵׁין לְעִילָא וּלְתַתָּא**
אלו שגורמים לעורר את הקדושה למעלה ולמטה, דהיינו **קְדוּשָׁה דְּלְעִילָא**
קדושה עליונה שהוא שפע ואור מן חכמה העליונה לבינה **וְקְדוּשָׁה דְּלְתַתָּא**
וקדושה תחתונה שהוא מן הז"א שהוא חכמה התחתונה למלכות (ע"פ דמשק אליעזר).

אור הרשב"י

זאת כד מתברכא, אקרי קדש, ואקרי חכמה,
וקראן ליה (נ"א והאי זאת כד אתברכא
מאתר עלאה דא דאקרי קדש, ואקרי חכמה,
קראן לה) רוח הקדש, כלומר רוח מההוא
קדש דלעילא, וכד נפקין ומתערין מינה רוי
אורייתא, כדין אתקרי לשון הקדש עכ"ל.

[נב] כדאיתא בזוהר הקדוש חלק ג דף סא
ע"א וז"ל: ותנינן קמיה דמר, מאי קדש,
שלימותא דכלא דאקרי חכמה עלאה, ומהאי
אתר נגיד משח רבות קדישא בשבילין ידיען,
לאתר דאקרי בינה עלאה, ומתמן נפקין
מבועין ונחלין לכל עיבר, עד דמטו להאי
זאת, (ומאתר דא אתער רוח קדישא): והאי

הלימוד היומו

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000